

OM AT HAVE OPGAVER

Prædiken til søndag d. 19. april 2020 (1. søndag efter påske)

Af sognepræst Michael H.N. Nielsen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes (Joh 21,15–19):

Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!« Igen, for anden gang, sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vær hyrde for mine får!« Jesus sagde til ham for tredje gang: »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?« Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: »Har du mig kær?« og han svarede ham: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine får! Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.« Med de ord betegnede han den død, Peter skulle herliggøre Gud med. Og da han havde sagt det, sagde han til ham: »Følg mig!«

Vi har for lidt siden hørt salmen “Hil dig, Frelser og Forsoner” – en salme, som handler om langfredag og om Jesu død på korset, og som Therese udfoldede i en af de videoer, der blev lagt op i påsken. Nu *har* vi haft påske, og Kristus er opstanden: Den døde er blevet levende igen og viser sig for sine disciple – men vi er ikke helt færdige med langfredag. I den evangelietekst, jeg lige har læst op, hører vi om en ordveksling mellem den opstandne Jesus og disciplen Simon, ofte kaldet Peter; og for at forstå, hvad den ordveksling egentlig handler om, skal vi tilbage til langfredag.

Se, på langfredag – i de meget tidlige morgentimer, efter at Jesus var blevet anholdt, men inden han var blevet korsfæstet – blev Peter tre gange antastet af folk, der spurgte, om han havde noget at gøre med den anholdte Jesus. Og tre gange nægtede Peter. Tre gange nægtede han, at han havde noget som helst kendskab til Jesus.

Så når Jesus i evangeliet til i dag tre gange spørger Peter: “Elsker du mig?” eller: “Har du mig kær?” – så er det ikke tilfældigt. Der er ingen af dem, der nævner langfredag eller Peters fornægtelse med et ord, men vi kan roligt gå ud fra, at de begge to har det

i tankerne. Vi kan roligt gå ud fra, at den her ordveksling ikke har været spor behagelig for Peter. Og vi kan roligt gå ud fra, at det heller ikke har været Jesu hensigt, at det skulle være behageligt. Det spørgsmål, som Jesus egentlig stiller her, er: “Hvis du holder så meget af mig, som du siger – og hvis jeg er så vigtig for dig, som du siger – hvorfor vil du så ikke kendes ved mig?” Det er faktisk det, han spørger om. Og det ved Peter godt. Og Peter har ikke rigtig noget svar.

De mennesker, vi kender allerbedst – det er også dem, der kan såre os allerdybest. Dem, vi har det tætteste forhold til – det er også dem, der kan skuffe os allermest. Fordi, når to mennesker er noget for hinanden – hinandens klassekammerat, hinandens kollega, hinandens ven, hinandens bror eller søster, hinandens kæreste eller ægtefælle – så får de også et ansvar for hinanden. Og jo tættere forholdet er, og jo større kærligheden er, jo større bliver ansvaret også. For nu bare at tage et virkelig banalt eksempel, hvem føler du så, at du har det største ansvar over for – din ægtefælle eller din genbo? Og hvem er du mest bange for at skuffe – din ægtefælle eller din genbo? Og hvem elsker du højest – din ægtefælle eller din genbo?

Kærlighed og ansvar hænger sammen: Jo større kærligheden er, jo større er ansvaret også. Jesus og Peter har kendt hinanden i rundt regnet tre år på det her tidspunkt. Peter var en af de første disciple, der blev kaldet, og siden da er der nærmest ikke gået en dag uden, at han og Jesus har set hinanden. De må have kendt hinanden utrolig godt. Og da det så kommer til stykket – ja, så siger Peter, at han ikke kender Jesus overhovedet.

Når mennesker, som er tæt på hinanden, svigter det ansvar, de har over for hinanden – så er det også dér, det virkelig kan gøre ondt. Det er dér, de virkelig store følelser og de store følelsesudbrud kan komme i spil: vrede, gråd, råben og skrigen. Indtil man når til et vist punkt – og der er lang vej derud, men folk *kan* komme derud – og dét er det punkt, hvor den ene siger til den anden: “Du kan ikke længere skuffe mig.” Og det lyder jo meget godt, indtil man indser, hvad det faktisk betyder. For det betyder noget forfærdeligt. Det betyder: “Jeg har ikke længere nogen forventninger til dig. Du har ikke længere noget ansvar.” Med andre ord: “Jeg elsker dig ikke mere.” For igen, de to ting hænger sammen: kærlighed og ansvar. Dér, hvor der hverken er kærlighed eller ansvar, dér er der i det hele taget ikke nogen følelser. Der er et fravær af følelser. Der er ligegyldighed.

Derfor er det faktisk opløftende at høre den ordveksling, Jesus har med Peter. For Jesus siger *ikke* til Peter: “Du kan ikke længere skuffe mig.” Han siger det modsatte. Hver gang, Jesus har spurgt Peter: “Elsker du mig? Har du mig kær?” – og hver gang, Peter

med et formodentlig temmelig skamfuldt udtryk i ansigtet har svaret på det – så siger Jesus (på tre forskellige måder) det samme, nemlig: “Vær hyrde for mine får.” Med andre ord: “Gå ud og vær en leder i min kirke på jorden, og vejled og beskyt dem, der tror på mig.” Han griller virkelig Peter over det, der skete langfredag – og i samme ombæring siger Jesus til ham: “Du har stadig et ansvar. Jeg har stadig forventninger til dig.” Eller med andre ord: “Jeg holder stadig af dig.”

Det samme siger Jesus til os alle. Han stiller os til ansvar for de svigt, vi har begået – alle de gange, vi ikke har levet op til hans forventninger eller til vores medmenneskers forventninger – og derefter bygger han os op igen med ordene: “Du har stadig en opgave.” For det har vi – og gudskelov for dét! Hvis Guds Søn sagde til os, at vi *ikke* længere havde en opgave eller et ansvar – hvis Guds Søn var nået dertil, hvor vi ikke længere kunne skuffe ham, og hvor han faktisk var ligeglad med os – ja, så ville det jo egentlig være det samme som at have fået en dødsdom. Vi ville være henvist til bare at sidde i håbløshed og vente på, at vi holdt op med at trække vejret. Men Jesus gav os netop *ikke* dødsdommen. Han tog dødsdommen på sine egne skuldre ved at dø på korset. Og efter sin opstandelse møder han alle vores fejl med ... skuffelse, må man gå ud fra – men også med kærlighed. Dén er der stadig. Og han siger til os: “Du har en opgave.”

Uanset hvem du er, og uanset hvorhenne du befinder dig, så har du noget, du skal gøre. Noget, du har et ansvar for. *Nogen*, du har et ansvar for. To ting er helt sikre, nemlig at du indimellem vil komme til at skuffe vedkommende, og at din opgave indimellem vil være urimeligt vanskelig og vil hænge dig langt ud af halsen. Men der vil altid være en opgave. Uanset hvad der i øvrigt sker i verden og i din eller min tilværelse, vil der være en opgave. For dét er i en nøddeskal, hvad Jesu korsdød og opstandelse betyder – for Peter og for os: Det betyder, at livet *ikke* er håbløst. Vi er *ikke* bare i intethedens venteværelse. Gud er *ikke* ligeglad. Vi har værdi, og vores liv har værdi – af den simple grund, at det siger Guds Søn, at det har. Han elsker os, og derfor giver han os et ansvar. Så lad os da tage det ansvar på os – og følge ham.

Amen.